

106. Άλογον και γάιδαρος

Ἄνθρωπός τις εἶχεν ἄλογον και γάιδαρον φορτωμένα. Και εἰς τον δρόμον εἶπεν ο γάιδαρος του ἀλόγου: «Ἐπαρε ολίγον εκ το φόρτωμά μου, αν θέλεις να εἶμαι ζωντανός.» Ὅμως το ἄλογο δεν ηθέλησε, ο δε γάιδαρος εκ τον πολύν κόπον ἔπεσε και ἐξέπνευσε. Και ο αυθέντης τους, ὅσα και αν εβάσταζεν ο γάιδαρος, ὅλα τα ἔβαλεν εἰς το ἄλογο, ομοίως ἔγδαρε και τον γάιδαρον και ἔβαλε και το δέρμα ἀπάνω εἰς το ἄλογο. Και το ἄλογο κλαίγοντας ἔλεγεν: «ὦ κακότυχος εγώ, τι μου εσυνέβη τῷ ταιλαιώρῳ! Διά να μη θελήσω να πάρω ολίγον εκ το φόρτωμα του γαιδάρου, τῶρι βαστάζω ὅλα, και αυτό το δέρμα..»

Ο μύθος δηλοῖ ὅτι πρέπει οἱ μεγάλοι να βοηθοῦσιν τους μικρούς, αν θέλουσιν να στέκονται εἰς τον κόσμον καλά, ἤγουν οἱ πλούσιοι να βοηθοῦσιν τους πένητας.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ἀνδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αἰτωλός, Αἰσώπου μύθοι. Οἱ πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ἑλληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Ἐστία, Ἀθήνα 1993.